

QUÈ PASSARIA SI ...

Ens trobem en una societat a la què vosaltres pinteu com "totalment normal". Una societat on tenim companys, amics, família i veïns. Les persones tenim una casa, tenim mascotes, ens agrada llegir, ens agrada cuinar. Tot açò ens fa pensar que ens trobem davant d'una societat normal.

I, quan dic normal, vull referir-me a una societat tal i com vosaltres la conegeu. En veritat no és així. Em va costar molt aprendre aquestes noves situacions i acostumar-me a elles. Ara entendreu per què.

Vaig arribar a València un 19 de maig de 2008. Durant el viatge havia begut massa aigua, cosa que faig quan estic estressada. Vaig buscar un bany públic per tal descarregar el líquid. Després d'una bona cerca em va sorprendre no veure massa bars o cafeteries obertes, només tres o quatre, què no tenien bany. Deixeu-me fer-vos una xicoteta descripció.

Els bars no tenien finestres, eren establiments tancats, on a penes podia entrar la llum del sol perquè les famoses parets de cristall dels nostres espais públics, ara eren només uns quatre murs de colors sòlids i una xicoteta porta al mig. Era més semblant a una oficina que a un bar tradicional.

En entrar vaig poder veure gent parlant per telèfon en veu baixa i gent menjant-se uns entrepans tapant-se la boca, com si fora una acció mal vista o fastigosa. Vaig apropar-me a la barra i em vaig demanar el clàssic entrepà de truita francesa. La gent, en escoltar-me parlar, es va girar per mirar-me, una cosa que em va estranyar bastant ja que menjar mai no ha sigut una cosa mal vista en el poble del qual jo vinc. El cambrer també s'havia sorprès en veure de quina manera parlava, com si fora una mica massa greu. Però, què passaria si en aquella part de València sí que ho era? En eixe moment no ho entenia, però quan vaig veure la gent menjant amb eixa delicadesa i eixa vergonya, vaig entendre que havia quedat mal davant d'un reduït públic. En eixir d'aquell establiment, em va sorprendre visualitzar tres xiques depilant-se les cames prop d'una font pública, una acció que considere privada. Però, què passaria si en aquella part de València depilar-se les cames en públic fora una acció admirable? Clarament, com a persona cívica que soc, vaig apartar la mirada per deixar privacitat a aquelles donetes, sense adonar-me que una acció com depilar-se, en el lloc on em trobava, era un acte de socialització comú i ordinari.

Varen passar tres dies fins que vaig aconseguir acostumar-me un poc a aquella forma de

vida. En eixe període de temps vaig trobar-me de tot: famílies jugant a jocs de taula en uns banys, xicotetes platges dins de sales de cinema, pel·lícules on sols eixien lletres, etc. Fins i tot persones vestides d'animals dins de les gàbies dels zoos. Era confús i enrevessat, però, què passaria si aquesta societat fora així?

Vivim en una societat on pensem que fem les coses ben fetes, però, per què no poden ser d'una altra manera? La nostra filosofia és simple, "només jo ho faig bé i ningú més." Qui ha decidit això? Per què no podem nosaltres fer-ho igual que aquesta societat tan estranya? No hi ha resposta.

Estimat lector, estic segura que al llarg d'aquest conte filosòfic no t'has parat a pensar "per què és així?" No, segurament sols has pensat que són uns analfabets o maleducats, que no tenen una manera de viure clara, però, i si els que no tenim una idea clara de com viure som nosaltres? Tal volta, perquè ens han educat d'una manera diferent o perquè imitem les persones del nostre voltant. Confús veritat?

Però tinc una última pregunta per a tu. Què passaria si canviàrem?